

CHRISTOPHER
C. ROW

SFINGA

... a jiné povídky

No science just a fiction

Christopher C. Row

Sfinga

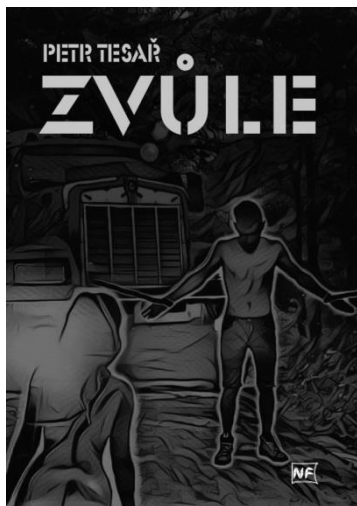
Christopher C. Row je česky píšící autor. Narodil se ve Strakonících a vystudoval techniku, která mu byla vždy blízká. Možná právě proto v jeho tvorbě nalézáme především příběhy technického zaměření.

Autor své dosavadní literární dílo rozděluje do dvou žánrových skupin. Ty od sebe zásadně dělí jak svým zaměřením, tak i pseudonymy, které pro oba žánry využívá.

Science fiction a detektivní romány.

Klasické sci-fi je zastoupeno dílem, které se vám právě dostává do ruky. „Sfinga“ je kniha složená ze směsice sedmi čistokrevných vědecko-fantastických povídek a jedné detektivní science-fiction novely (tím autor paradoxně lehce stírá zmiňovanou hranici mezi oběma žánry).

Naopak detektivní román reprezentuje „Zvůle“ (uváděna pod pseudonymem Petr Tesař). Tato velmi čtivě napsaná kriminálka je příběhem muže, který se rozhodne pomoci neznámé oběti při přepadení a je tím vtažen do dění, v němž ho čeká nechtěné a nebezpečné dobrodružství, odehrávající se na pozadí letecké světové show Red Bull Air Race.

Christopher C. Row

Sfinga

...a jiné povídky

Mé rodině a přátelům, za jejich nezdolnou podporu.

OBSAH

SFINGA	4
STVOŘENÍ	8
SFINGA	11
KAPITOLA I.	11
KAPITOLA II.	16
KAPITOLA III.	20
KAPITOLA IV.	22
KAPITOLA V.	26
KAPITOLA VI.	30
KAPITOLA VII.	35
KAPITOLA VIII.	37
KAPITOLA IX.	43
KAPITOLA X.	48
KAPITOLA XI.	52
EPILOG	56
PRVNÍ KONTAKT	60
KAPITOLA I.	60
KAPITOLA II.	65
CHROMOZOM	69
PŘÍPAD CAISOVÁ	75
ÚVOD	75
KNIHA PRVÁ - PŘÍPAD CAISOVÁ	77
KAPITOLA I.	77
KAPITOLA II.	79
KAPITOLA III.	83
KAPITOLA IV.	84
KAPITOLA V.	86
KAPITOLA VI.	89
KAPITOLA VII.	90
KAPITOLA VIII.	96

KAPITOLA IX.	100
KAPITOLA X.	105
KAPITOLA XI.	109
KAPITOLA XII.	113
KAPITOLA XIII.	116
KAPITOLA XIV.	120
KAPITOLA XV.	123
KAPITOLA XVI.	125
KAPITOLA XVII.	131
KNIHA DRUHÁ - HRA NA SCHOVÁVANOU	133
KAPITOLA I.	133
KAPITOLA II.	136
KAPITOLA III.	139
KAPITOLA IV.	142
KAPITOLA V.	154
KAPITOLA VI.	162
KAPITOLA VII.	165
KAPITOLA VIII.	170
KAPITOLA IX.	175
KAPITOLA X.	179
KAPITOLA XI.	184
KAPITOLA XII.	191
KAPITOLA XIII.	194
KAPITOLA XIV.	201
TROJÚHELNÍK	205
KAPITOLA I.	205
KAPITOLA II.	210
REALITA	215
PRIMITIV	223
COPYRIGHT	225

STVOŘENÍ

Na počátku bylo slovo. A to slovo bylo Bůh...

Neexistoval prostor, hmota ani čas. Existovalo pouze slovo Bůh.

Slovo Bůh bylo entitou.

Věčnou entitou uvědomující si vlastní existenci.

Jeho jsoucnost neměla žádný vývoj, průběh ani cíl.

Slovo Bůh mělo pouze trvání. Nekonečné, ničím neomezené trvání.

Tíživé vědomí vlastního ustrnulého bytí. Uvědomění jednolitého homogenního celku.

Nekonečná věčnost. Bez podnětů, bez reakce. Nesnesitelná věčnost bytí.

A slovo Bůh se rozhodlo.

Na počátku bylo slovo Bůh.

Pak stvořilo základní informaci.

O řád níž stvořilo nosič informace, energii.

O další řád níž stvořilo příbytek pro energii, hmotu.

Slovo Bůh mohlo dát vzniknout zrnku písku.

Zrnko písku utvářela především podstatná část hmoty.

Zrnko písku tvarovalo sotva pomenší množství energie.

Zrnko písku formovala jen nepatrná stopa informace.

Zrnko písku obsahovalo minimum slova Bůh.

Slovo Bůh muselo stvořit celý vesmír zrnek, aby do něj dokázalo
vložit titěrnou část vlastní entity. Vesmír se stal heterogenním
uskupením, vědomě nezávislým na původci.
A slovo Bůh vidělo, že je to dobré.

Slovo Bůh vytvořilo rostlinu.

Rostlina byla tvořena hmotou.
Rostlina obsahovala nevelké množství energie.
Rostlina zahrnovala větší množství informace.
Rostlina vážala nepatrnou stopu slova Bůh.

Slovo Bůh oselo bezbřehé plochy rostlinami, vkládajíc kousek
vlastní entity.
Flóra se stala dalším nesourodým seskupením, uvědoměle
nevázaným na zdroji.
A slovo Bůh vidělo, že je to dobré.

Slovo Bůh utvořilo zvíře.

Zvíře tvořila hmota.
Zvíře pohltilo velké množství energie.
Zvíře potřebovalo obrovské množství informace.
Zvířeti byla vložena patrná stopa slova Bůh.

Slovo Bůh zaplnilo zvěří širé prostory, odkládajíc tak podstatný
kus vlastní entity.
Fauna se stala různorodým společenstvím, neřízeným vědomím
tvůrce.
A slovo Bůh vidělo, že je to dobré. Ale že to nestačí.

A tak slovo Bůh nechalo zrodit mysl.

Mysl netvořila hmota.

Mysl obsahovala nesmírné množství energie.

Mysl vyžadovala gigantické množství informace.

Mysl byla založena na dostatečně velkých fragmentech slova
Bůh.

Slovo Bůh vnuklo mysl zvířeti a ztratilo ze sebe další obrovskou
část celku.

Vytknutý cíl byl již téměř splněn.

Slovo Bůh stvořilo reprodukci a s každou novou entitou došlo
k dalšímu rozdrobení jeho vlastní existence, až do kýženého bodu
nula.

Slovo Bůh vidělo, že je to dobré. Konečně s úlevou trýzněného
ztratilo vědomí, rozmělněno v myriády nesourodých uskupení. Ale
slovo Bůh nemohlo „zemřít“.

Země, rostliny, zvěř i mysl mají vlastní jedinečné vědomí, přesto
je stále navzájem sdružuje společný systém v jedinečné a jednotné
interakci. Vzniklo „společenství“, kterému snad někteří mohou říkat

Bůh. Tedy dobrá, podržme ještě na chvíli ten příměr:

Vezmu-li prst' hlíny do dlaní, cítím Boha.

Zazní-li mi nad hlavou trylky skřívánčí, slyším Boha.

Mluvím-li s tebou, člověče, mluvím s Bohem.

SFINGA

Kapitola I.

Pracuji jako zámečník, což je vzhledem k minulosti docela úsměvné. V současné době žiji v Los Angeles, druhém největším městě USA. Leží na západě země, při jižní hranici s Mexikem, ve státě Kalifornie a je nejvýznamnějším přístavem Severní Ameriky. Tady se jmenuji Alan Benyk. Do města jsem přišel pouze z jediného důvodu. Podnebí je tu velmi teplé a palmy mi připomínají domov.

Vlastním malý krámk s výrobnou klíčů v jedné okrajové čtvrti městské části Harbor Area. Celé město, ale vlastně i celý tento kontinent, je pro mě novým, a tak si ani moc nestěžuji. Lépe řečeno ani jsem si moc nestěžoval. Nestěžoval jsem si do té chvíle, než jsem se připletl do cesty gangu s podivným názvem parafrázujícím a komolícím slůvko smrt. Skapani. Snad od slangového slůvka skapej, chcípni, umři. Kdo ví. Každopádně tihle hoši, a skutečně se jednalo o hochy, protože věkový průměr bandy bych neodhadoval na víc než šestnáct, tak tihle hoši nešli pro nějaký ten důvod k potyčce moc daleko. Mladí kluci, kteří neví, co si počít se životem. Tak jako celou zemi i L. A. totiž zaplavila v době celosvětové krize vlna kriminality a násilí.

Osudný den jsem vyrazil do krámu o něco později, když mě předtím zdržel soused z ulice, abych mu pomohl dostat se domů. Celé tohle město, až na centrum, kde je pár skutečných mrakodrapů, totiž tvoří pouze rodinné domky. To ráno mi na dveře zabušil soused ještě zabalený v županu. Věděl jsem, co chce, dřív, než stihl

otevřít pusou. Zabouchl si dveře, jak šel před dům pro noviny. Podobnou službičku vykonávám téměř pravidelně, co se po okolí rozneslo mé povolání. Nestěžuju si, ale stejně mě to pokaždé pěkně namíchne. Kdyby alespoň zaplatili. „Děkujeme, sousede. Nechcete příští týden přijít na grilování? Jen přijďte, budou steaky, jaký jste ještě nejedl.“ No jistě.

Takže, když jsem konečně zastavil před obchůdkem, právě se tam nějací dva výrostci prali s malým plešatým chlápkem o příruční kufřík. Normálně bych dělal, že nic nevidím a šel si v klidu po svém, jenomže ti hajzlíci mi rozbili reklamní tabuli na boku krámu. Neměl jsem právě dobrý den, a tak jsem si všechnu žluč vylil na nich. Každýmu jsem uštedřil jeden přímá hák pravačkou, a aby na mě hned tak nezapomněli, tak jsem jim ještě na cestu přibalil slušný kopanec do žeber. Když konečně vypadli, přihopkal ke mně plešatý pán a samým nadšením se mohl uděkovat. Prý jsem mu zachránil nejen majetek, ale dozajista i život. Snad proto se z vděčnosti rozhodl, že si u mne nechá přidělat dva klíče. Od vnitřních dveří garáže a od sklepa.

Do večera jsem na celý incident zapomněl. Jenže ty dva malí smradi ne. Povyprávěli všechno kumpánům, a tak se stalo, že mi při zavíračce skočilo za krk dvanáct po zuby ozbrojených negrů. Jak mě řádně zpracovávali rukama i nohama, tělo mě pálilo jako čert. Nejsem zrovna třasořitka, ale stejně jsem upadl do bezvědomí.

Že mě nadopovali, mi došlo až druhý den ráno, když jsem se probudil na rozkodrcaný bárce pěkných pár kilometrů od pobřeží. Na nohou mi vězel kýbl plný čerstvě zatvrdlého betonu. Pěkně pitomej nápad. Co kdybych takhle spadnul do vody? I když o to jim asi šlo.

Moc času na přemejšlení jsem nedostal. Dva hromotluci nadzdvihli moji tělesnou schránku i s kbelíkem a šups, už jsem letěl.

Hlavou mi proběhlo, že je dneska moc hezky a proč pořád, ksakru, dávají v televizi ty gangsterky. Z toho pak vznikají podobný blbý situace.

Zkoušeli jste už někdy zadržet dech? Jak dlouho jste to vydrželi? Oficiálně neoficiální rekord je něco přes sedm minut. Má ho na kontě nějaký cvok, co se potápí přivázaný ke kotvě. Bez kyslíku. Hloubkové potápění tomu snad říkají. Zúčastňuje se toho ještě chlápek s časomírou, lékař a pár potápěčů, co toho blázna pravidelně po pár desítkách metrů kontrolují, zda je ještě při vědomí.

Já žádné kontrolory s kyslíkovými bombami na zádech cestou nepotkal. Pravda je, že jsem také neomdlel. Tak snad proto. Od hladiny až na dno mi to netrvalo víc než sedm vteřin. Moře v těch místech muselo být dost mělké. Ne, že by na tom zas až tak záleželo.

Tak co? Už jste si to zkusili? Schválně kolik. Vzpomínám si, jak jsem jednou zkoušel zadržet dech ve vaně. Dlouhý plynulý nádech a potom pod hladinu. Jako tehdy, i teď na moři jsem se řádně nadechl. Třeba to bylo pošetilé, ale i tak jsem to učinil. Ve vaně se tenkrát nade mnou míhala kola, která tříštila světlo a lámala ho v krátké paprsky. Hladina se pozvolna uklidňovala, vlnky byly stále menší a menší, až zanikly docela. Nějak podobně tomu muselo být i nahoře na pravoboku lodi, která dojede do přístavu bez jednoho pasažéra.

Tak naposledy. Schválně si to zkuste se mnou. Zaplňte plíce vzduchem. Zavřete ústa a pevně sevřete nos. Nadechněte se pozvolna nebo dorazí neodbytné nutkání ke kašli a celé úsilí přijde vniveč. Cítíte, jak se vám v hrudníku cosi řádně nahnulo? Dobře. Není nutné mít nafouklá ústa. Když uběhne prvních deset, patnáct vteřin a jestliže jste v klidu, začínáte cítit, jak vám hezky zvolna tlouče srdce. Tep vnímáte v zápěstí i na spáncích. Uběhlo prvních půl

minuty, ale zatím je vše celkem v pořádku. Srdce jako by zvýraznilo jednotlivé úderý. Přesto se zdá, že jsou stále pomalejší. Blíží se první téměř pohodlná minuta. Kdesi uvnitř začínáte pociťovat nicotnost. Jako byste dokázali sami v sobě produkovat prázdnotu, vakuum. Cítíte, jak se plicní stěny vtahují dovnitř do sebe. Minuta a čtvrt, poprvé máte chuť se opravdicky nadechnout. Je to jen myšlenka, která se prozatím dá zapudit. To ještě vydržím. Svíráte pevněji nos. Minuta dvacet pět. Mění se vám tlak v hlavě a mozek křičí nádech, nádech! Minuta třicet. Křečovitě mačkáte nos, protože tělo se svévolně pokouší vtáhnout cokoli, co by mohlo být vzduchem. Minuta třicet pět, máte pocit, že srdce co nevidět vynechá. Do těla se rozlévá podivné uvolnění. (Pozor na svěrač). Minuta čtyřicet, mozek přímo šílí a máte téměř nulovou šanci udržet tělo pod kontrolou bez nadechnutí. Minuta čtyřicet pět, mozek má hysterák, srdce kolabuje a cítíte dokonce i ledviny. Minuta padesát, začíná vám být všechno jedno, pokud jste muž, dostavuje se erekce. Dále se to nedá snášet. Nádech ... a zase ... a další...

Fajn, zvládli jste téměř dvě minuty. Jsem rád, že jste to se mnou absolvovali, protože jediné tak můžete poznat, co právě cítím a vnímám.

Představte si, že já jsem to vydržel přes dvě a půl minuty. Ale dál už to fakt nešlo. Otupělost, kterou jsem cítil a přirozené nutkání, mi pomohlo k tomu, že jsem se prvně nadechl. Téměř. V posledním záchvěvu pudu sebezáchovy jsem tu odporně slanou vodu pouze polkl. A znovu a znovu. Nekontrolovatelné lapání mi vhánělo litry mořské vody do rozpínajícího žaludku. Pil jsem. Pil jako nikdy v životě. Pil a dýchal. Plicní sklípky se plnily slanou tekutinou až po okraj. Byl jsem jako míč, do kterého rozpustilé děcko napustilo vodu. Příšerné nutkání po nádechu mě mučilo jako rozžhavená žehlička, se kterou mi někdo válčuje mozek. Přesto v jednu chvíli

tuto zoufalou potřebu přebila sůl v mých orgánech a já k dovršení
vší potupy vyvrhl obsah žaludku zpět do okolního oceánu, kam také
správně patřil. Opět to nutkání k nádechu, další bolestné napití a zas
opakované vyvrhnutí...

Kapitola II.

Všechno, co vám teď budu vyprávět, se odehrálo tak dávno, že už to možná není ani pravda. Spoustu jsem toho zapomněl a to co zbylo, vyplouvá jen jako zamlžený obraz příběhu, který jsem snad kdysi někde zaslechl. Těžko uvěřit, že to vše bylo skutečné.

Tehdy mi říkali Heferkádep. Narodil jsem se do světa, kterému vládli po staletí bozi. Lidské bytosti, které samy sebe stavěly na roveň bohům. Faraóni. Země vzkvétala a upadala spolu s jejich schopnostmi. Nestarali jsme se o Mínojský lid severu, válčili s loupeživým lidem „šasu“ a toužili po bohatství Núbie.

Ó můj sladký Egypte. Jak rád bych vše vrátil, abych se mohl projít po úrodných březích Nilu. Znovu slyšet zpěv ptáků odpočívajících v papyrusové houštině, ulehnout do stínů palem a moci ochutnat voňavoučký, čerstvě pečený chléb z hrubé pšeničné mouky. Jak rád bych ještě jednou sevřel v náručí moji Achabé.

„Achabé!“ Přešla staletí, přešla tisíciletí, ale mé srdce stále bolí, jen když mám znovu vyslovit tvé jméno.

Vyrůstal a žil jsem ve městě zvaném Herakleopolis Magna, hlavním sídle Horního Egypta, za vlády krále Merikare, jehož dvacetiletá vláda se pomalu chýlila ke konci. Už jako malému chlapci mi učarovalo to neuvěřitelné množství staveb plných lidí, obelisků tyčících se před pylony svatyní a několik kilometrů dlouhé aleje, jdoucí k posvátným chrámům.

S Achabé jsem se seznámil v šestnácti letech na tržišti. Prvně jsem ji uviděl, když můj zrak přilákala hádka dvou rozčilených osob. Stála tam vzpřímená, s hlavou hrdě vztyčenou. Byla tak nádherná ve svém hněvu. Nemohlo jí být víc než patnáct. Pokoušela se jednou rukou vytrhnout nějakému muži antimon, zatímco druhou mu

strkala do náručí štoček skládaného plátna. V muži jsem podle typických rysů poznal beduína, „šasu“. Byl to sice obchodník putující za výdělkem, ale to nic neměnilo na tom, že jsem ho hned od první chvíle neměl rád. Nenávidím semitský lid kočovných kmenů. Ke své nenávisti jsem byl vychován. Vychovali mě k ní rodiče a ti k ní byli vychováni od svých rodičů. Uplynulo snad sotva sto let od doby, kdy se tehdejšímu vládci Chetejovi III podařilo vyhnat tyto mrzké nepřátele z nilské delty a již znovu, jako supi na mršinu, se snáší do krajiny, neboť cítí slabost zakořeněnou v rozpolceném Egyptě.

S jasným pocitem oprávněné zloby jsem se vmísil do tohoto sporu. Šasu podle postavy nepatřil zrovna k silákům a ani svým pokročilým věkem nevzbuzoval pocit moci. Jistě mu již bylo přes čtyřicet. Rozhodl jsem se nedělat s ním veliké okolky. Vrazil jsem do něho pěstí, vyškubl mu antimon na líčidla a s omluvným gestem od dívky převzal látku, kterou jsem vrhnul na starce válejícího se v prachu. Téměř nikdo z okolo proudícího davu si tohoto incidentu nevšímal. Jenom pár lidí na chvíli udiveně zůstalo stát, když jim pod nohy přistál prašivý beduín. Jakmile rozpoznali, kdo že je ten nešťastník, pokračovali nevzrušeně dál.

„Díky ...“

„Heferkádep. Jmenuji se Heferkádep.“

„Děkuji ti. Já jsem Achabé.“ Její hlas mi zněl jako trylky slavíka a úsměv zářil jasem slunečního kotouče boha Rea. Nevím, jestli to byla láska na první pohled, ale na druhý jistě. K mojí nevýslovné radosti se zdálo, že ani já nejsem Achabé lhostejný. Oba dva jsme již měli za sebou několik románků i prvních sexuálních zkušeností, a proto jsme k nově se rozvíjejícímu vztahu mohli přistupovat zodpovědněji a s určitou rozvážností.

Svět se mi zdál nádherným místem plným radovánek a vzrušujících zážitků. S Achabé jsme byli mladí, bozi nás milovali a

díky ochraně před početím, poskytující rozetřené akátové trní s datlemi a medem*, jsme mohli popustit uzdu spalující vášni v našich srdcích.

Po půlroční známosti mezi námi vznikla, tak jako v každé slušné rodině, majetková smlouva. Od té doby jsme žili jako muž a žena.

Zdrojem obživy nám bylo zahradnictví. Už odmalička jsem k němu projevoval vlohy a vzhledem k jeho obrovské důležitosti v egyptském hospodářství, nabízelo i slušný výdělek. Pozemek, který vybrala Achabé hned za městem, byl velmi úrodný a nic nebránilo tomu, abych jej obehnal cihlovými zdmi z nilského bahna a slámy. Práce to byla tvrdá. Musel jsem denně chodit pro jíl, který se mísil s několik dní namočenou slámou tak, aby rozkladem vznikající lepkavé šťávy zajišťovaly soudržnost cihly při jejím vysoušení na žhavém slunci. Ještě náročnější ale bylo přivedení vody do kanálů oddělujících jednotlivá políčka zahrady. Každý večer, když Rea na svém ohnivém kočáře dokončil pouť po obloze, jsem se vracel znaven ke své milované Achabé. Ta mi poskytovala tolik radosti a potěšení, kolik jen mé srdce žádalo. Den ode dne jsem ji miloval víc a víc.

Když konečně byla zahrada dokončena a já ji slavnostně ukazoval své drahé ženě, dostalo se mi radosti dvojnásobné. Achabé, dcera matky země, čekala naše první dítě. Následujících devět úplňků se neslo ve znamení horečných příprav. Vše spalující radost prostupoval pocit rozechvělé nejistoty.

„Dokáží skutečně zahradničením uživit tři lidi?“

„Zvládnou tomu škvvrněti být dobrým otcem?“

„Jsem na to připraven?“

„Ó, Achabé. Má krásná a líbezná Achabé. Matko mého prvního dítěte. Našeho syna.“

„Jsi dobrý muž, Heferkádepe. Čestný a statečný. Nikdo jiný

nedokáže vychovat toto dítě lépe než ty. Samotný Amon spletl naše osudy v jediný pevný provaz, jehož každé vlákno je nedílnou součástí celku. Bohové tomu tak chtěli a já jim věřím. Miluji tě, Heferkádepe.“

Čas uplýval s neúprosnou vytrvalostí, stejně jako řeka Nil putuje stále k moři. Nadešel den, který předčil všechny dny před ním. Slunce žhnulo a nelítostně vysávalo vláhu z každé živé bytosti, neprozřetelně vystavené paprskům. Zelenina vadla, ovoce opadávalo ze stromků. Zavlažovací kanály nedokázaly překonat výheň tetelící se ve vzduchu. Celý svět stál a vyčkával. Vyčkával chvíle, kdy planoucí kočár mocného Rea zmizí za horizontem. Vyčkával momentu zrození. Večer s posledním zábleskem světla přišel na svět Hekaron. A jak se sluší na správného muže, přišel s křikem, protože celý svět měl vědět, že je zde. Můj prvorozený syn.

** Dnešní vědci zjistili, že akátové trní obsahuje druh živice, který ve vodních roztocích tvoří kyselinu mléčnou, ta je i dnes součástí gelů proti početí. Egypťanky, které chtěly zabránit početí, se takto snažily chránit. Prostředek to byl vysoce účinný a hojně užívaný.*

Kapitola III.

Ten samý večer, ve vzdáleném městě zvaném Théby, vystoupal poprvé v životě na královský podstavec v roli panovníka Dolního Egypta nový faraon. Mentuhotep II., potomek thébských vládců a správců jižních nomů, syn Antefa III.

Nový faraon byl v mnohém odlišný od předchozích vladařů. Vážil si rozumu a logiky. Od přírody byl spíše stratégem než panovníkem. Vynikal kombinačními schopnostmi a nebál se je dávat svému okolí jasně najevo. Jako muž, obdařený velkou mocí, si mohl něco podobného dovolit. Rád se nechával hýčkat a obdivovat. Zvláště od mnohých žen, mezi které patřila i jeho sestra, s níž se později, v zájmu udržení rodové linie, oženil. Neměl pro to výčitek. Nejedna z předků si pro zachování vlastní moci vzal i matku nebo dokonce dceru. Proč tedy neudělat z nevlastní sestry jednu z mnoha vedlejších žen?

Ovšem nejen v ženách našel Mentuhotep II. požitky a vzrušení. Od prvních dnů své samostatné vlády se zabýval myšlenkami na dobytí Horní Núbie a jejího připojení k již ovládnuté Dolní Núbii, geograficky začleněné mezi první a druhý katarakt, jižně od ostrova Elefantina. Takovýto smělý plán by znamenal překonání třetího i čtvrtého nilského kataraktu s nehostinnými příkrými srázy, mezi nimiž se vzdouvaly vlny řeky, narážející na kameny v ohlušujícím hukotu. Překonání nástrah neznámé, odlišné krajiny a konečně, zdolání území obývané divokými kmeny, přepadávajícími bez váhání kohokoliv a cokoliv.

Snad pro některé nesnadný úkol, jenomže on, Mentuhotep II., je vyvoleným. Bohové si přáli, aby zdědil po svém otci království, a

jistě jej neopustí ani v období následujícím. Přesto nic nesmí být uspěcháno. Takový heroický výkon nutno předem řádně naplánovat a zvážit. První podmínkou úspěchu je bezesporu pevná, stálá základna. A jediná základna, která dokáže plnit požadavky svého vládce, je jednotný, celistvý Egypt!

Znovu velmi těžký úkol. Ale ani ten božského faraona nikterak neděsil. Bohatství a nevyčerpatelné zdroje Núbie už za tu námahu stojí. Nejde jen o zlaté doly skalnatých oblastí, ale především o nepřeberná množství tvrdého ebenového dřeva, slonů, hrochů a nosorožců, z jejichž klů jsou zhotovovány umělecké předměty, dobytek, kůže šelem, obilovin, a to ani nemluvě o laciné pracovní síle, jakou dobytím nového území lze získat.

Mentuhotepovi II. při té představě planuly oči vášní. Bylo rozhodnuto. Musí sjednotit Horní a Dolní Egypt v jeden celek.

Kapitola IV.

Celých třináct let jsme žili šťastně a spokojeně. Já, Achabé a náš jediný syn Hekaron. Za tu dlouhou dobu vyrostl v muže a vyspěl. Jeho urostlé osmahlé tělo, zakryté pouze bederní rouškou, těšilo mé oči a plnilo srdce pýchou. Rád jsem ho potají pozoroval při práci, když mi pomáhal se zahradou. Při údržbě zavlažovacích kanálů, kdy se mu na napjatých pažích rýsovaly divoké pletence mohutných svalů nebo při sklizení ovoce, když šplhal po stromech mrštně jako šelma.

Tuto každodenní radost nám kalily pouze občasné zprávy z pohraničních oblastí. V sousedním království vládl nový panovník. Panovník „dobyvatel“, který neustálými výpady ohrožoval naši zem. Ta se s každým dalším nájezdem o trochu zmenšila. Mentuhotep II. byl zákeřný protivník. Pokaždé zaútočil, obsadil danou oblast a plně ji ovládl. Teprve, když si mohl být jistý jejím začleněním, pokračoval dál. Postup to byl sice pomalý, ale o to víc neúprosný.

V první polovině čtrnáctého roku Hekaronova života dorazila do města zdrcující zpráva. Lid Herakleopolisu Magna byl otřesen, neboť bašta našich ochránců, oblast Abydu, padla. Výpovědi očitých svědků mluvily o stovkách mrtvých vojáků v místě této bratrovražedné války. Stély, které tam umístili na počest zemřelých jejich příbuzní, pak prý plnily celá údolí.

Zatímco Achabé plakala, já se modlil k vznešenému Amonovi, aby ukončil toto nesmyslné vraždění, Hekaron plál vášnivým hněvem a sliboval příšernou pomstu nejen Mentuhotepovi II., nýbrž i jeho přísluhovačské chásce. Byl tak mladý a plný ideálů.

Dva úplňky od prolomení obranné linie Abydu jsem se už